MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA

MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

De duivelsjongen.

"Enzo", zei mijn moeder tegen mijn vader, "we moeten hem naar het internaat sturen.

Ik kan Nando niet meer aan.

Hem onder controle houden is onmogelijk.

Erger nog, hij is onvoorspelbaar."

Ze zweeg even.

"Weet je wat hij vandaag heeft gedaan?"

"Nee. Vertel."

"Hij was bij mij in de winkel en zonder dat ik het merkte verdween de lange schaar.

Die ik gebruik om stof te knippen.

De rollen stof van dertig meter.

Ik moest de reserveschaar gebruiken.

Ik heb bijna een uur gezocht.

Toen zag ik hem terugkomen.

Kalm.

Glimlachend.

Met de schaar in zijn hand."

Mijn vader keek op.

“Waar was hij geweest?”

“Bij de bar.”

“Wat deed hij daar?”

“Onze zoon is vijf jaar oud, Enzo.

Jij bent zijn vader.

Probeer eens verantwoordelijkheid te nemen in plaats van als een idioot te lachen.

Ik maak me zorgen.

Wat moet er van hem worden?”

Mijn moeder was doodsbang.

Toen ik terugkwam, was ik echter niet alleen.

Rocco Pizzimenti, eigenaar van Bar Orfeo, kwam met me mee terug.

Hij lachte zo hard dat hij nauwelijks kon blijven staan.

Rocco vond het, naar eigen zeggen, vaak leuk om me een hoorndrager te noemen.

Die middag had ik besloten de kwestie op te lossen.

“Weet je wat hij deed?” zei Rocco.

“Hij kwam de bar binnen met die schaar.

Om mijn keel door te snijden.

Ik hield afstand en bleef hem voor de gek houden.

De hele zaak lag in een deuk.

Maar hij gaf niet op.

Uiteindelijk moesten ze hem wegslepen.”

Mijn vader lachte.

Rocco lachte.

De klanten lachten.

Ik niet.

Uiteindelijk hield Rocco op me een hoorndrager te noemen.

Toen begreep hij dat ik niet helemaal was wat hij had verwacht.

Mijn moeder was al veel eerder tot die conclusie gekomen.

De volgende ochtend bracht ze me rechtstreeks naar het internaat.

De Zusters van Sint-Vincentius.

Ze betaalde het inschrijfgeld en het jaargeld in één keer.

Een verzekering.

Tegen mijn terugkeer binnen achtenveertig uur.

Ze maakte met de moeder-overste ook een onderhandse afspraak over mijn toekomstige behandeling.

Mijn vader was verkoper.

De moeder-overste was een Napolitaanse.

Achteraf gezien verklaart de combinatie van een vader die verkoper was en een Napolitaanse moeder-overste bijna alles wat daarna volgde.

Zonder veel aandacht te trekken zorgde mijn vader er ook voor dat het klooster een gestage voorraad Gillette-promotiemateriaal kreeg.

Vooral plastic tassen.

Vijfhonderd dozen.

In die jaren waren ze hun gewicht in goud waard.

Moeilijk te krijgen.

Duur.

Onmisbaar.

De zusters waren er dol op.

Telkens als de voorraad opraakte, ging de telefoon.

Moeder-overste Maria Franca uit Forcella.

“Meneer Frega, misschien kunt u eens langskomen om gedag te zeggen.”

Toen leerde ik een belangrijk onderscheid.

Er was een geestelijke groet.

En er was een sociale groet.

Op een dag belde de verkoopdirecteur, Raffaele Di Tullio, naar huis, op zoek naar mijn vader.

Jammer voor hem: hij vond hem.

“Frega, goedemorgen. Hoe gaat het?”

“Goed, dokter. Dank u. Maar dit is geen beleefdheidsbelletje.

Zegt u het maar.”

“Op het hoofdkantoor zijn we allemaal nieuwsgierig.

We zouden graag begrijpen hoe één verkoper erin is geslaagd dertig procent op te maken van al het promotiemateriaal dat in heel Italië is verspreid.

Pure nieuwsgierigheid.

Meer niet.

We hebben u bijna tweeëndertig pallets plastic tassen geleverd.

We vragen ons af hoe de zaken gaan.

Niet de zaken van Gillette.

De zaken in plastic tassen.

Verkoopt u ze?

Maakt u winst?

Of wilt u misschien uitleggen wat er precies aan de hand is?”

Mijn vader aarzelde niet.

“Ik help het Vaticaan.

Ze hebben beperkte middelen.

Geen budget.

De Zusters van Sint-Vincentius in Reggio Calabria, waar mijn zoon opgroeit, vroegen om een kleine samenwerking in hun liefdadigheidswerk.

Zoals u me hebt geleerd, dokter, heb ik het initiatief niet bekendgemaakt.

Ik weet dat u zulke dingen liever in stilte gedaan ziet.

Geen publiciteit.

De Gillette-manier.”

Stilte.

Een lange stilte.

Ten slotte:

“Heel goed, Frega.

Ik stuur meer materiaal.”

Acht jaar lang kochten de zusters geen enkele plastic tas.

Eén vraag blijft onbeantwoord.

Wat als ze er een handeltje van hadden gemaakt?

Het waren nonnen.

Maar het waren ook vrouwen.

Niemand heeft het onderzocht.

De eerste maanden op het internaat leverden minstens drie incidenten op die de zusters diep verontrustend vonden.

Mij leken ze volkomen normaal.

Het eerste gebeurde tijdens verstoppertje.

Telkens als we speelden, kwam ik onvermijdelijk terecht in de privévertrekken van de zusters.

Ik was nieuwsgierig.

Ik wilde zien hoe nonnen eruitzagen zonder hun sluier.

Mijn grootste ontdekking was een zuster wier haar bijna tot op de hoofdhuid was geschoren.

Daarna begon elke zoektocht met dezelfde waarschuwing.

“Kijk overal.

Die duivel kan zich overal verstoppen.”

Ik was hun nachtmerrie geworden.

Het gevoel was volkomen wederzijds.

Het tweede incident vond plaats tijdens de ochtendmis.

Elke dag om half elf gingen de kinderen in de rij staan als ze de kapel verlieten.

Een zuster hield haar rozenkrans voor en stelde een eenvoudige vraag.

“Wie is het machtigste wezen op aarde?”

Iedereen gaf het goedgekeurde antwoord.

“Jezus Christus.”

Daarna kusten ze de rozenkrans.

Op een ochtend bracht ik een kleine aanpassing aan in het ritueel.

In plaats van de rozenkrans kuste ik het habijt van de zuster.

Toen zei ik:

“Mijn vader zegt dat vrouwen machtiger zijn dan God.”

De reactie liet niet op zich wachten.

Mijn ouders werden voor de lunch ontboden.

De instelling wilde de duivel verwijderen.

Een voldoende gulle cheque veranderde zonde in bezorgdheid.

De bezorgdheid verdween opmerkelijk snel.

De cheque telde zes nullen.

Oude Italiaanse lire waren bijzonder overtuigend.

De jaren gingen romantisch voorbij onder de bescherming van de onschuld.

Taartfeesten waren gewoon gelegenheden om gratis te eten.

Het toneel was een gelegenheid om de waarheid te vertellen.

Telkens als ik een prins speelde, liet ik het publiek weten dat de prinses niet gekust mocht worden omdat ze lelijk was en een onaangename adem had.

De leerkrachten waren het daar niet mee eens.

Uiteindelijk brak de vijfde klas aan.

Toen het eindexamen.

Een lid van de commissie liet een privégedachte ontsnappen in de openbare ruimte.

“Eindelijk.

We zijn van hem af.”

Alles leek geregeld.

Alles leek voorbij.

Ik wachtte dertig jaar.

Toen keerde ik terug.

Ik plaatste een bestelling voor Gillette-scheermesjes.

Vooruitbetaling.

Niemand vroeg ooit hoe zoiets mogelijk was geworden.

Er zijn eenenzestig jaar verstreken.

Ook vandaag blijven er vragen.

Onlangs keek mijn dochter me aan en zei:

“Sorry, Nando.

Ik noem je geen papa.

Maar wie ben jij in godsnaam?”

Ah.

Ahahahah.

Ferdinando Frega
Gillette Man ⚔️